

erre a tervre – akárcsak a Jewish Agency több más, ezzel összefüggő indítványára – legalábbis ellentmondásos volt. Sok magas rangú brit hivatalos személy, köztük Sir Harold MacMichael jeruzsálemi főbiztos, féltette Palesztinát egy kiképzett zsidó gerillacsapat színre lépésének esetleges háború utáni következményeitől. A britek végül is hozzájárultak néhány magyar ajkú palesztinai zsidó Magyarországra küldéséhez, de kikötötték, hogy „csak mint különleges akcióparancsot teljesítő egyénekkel, nem pedig mint palesztinai zsidó irányítás alatt álló csoporttal rendelkezhetnek velük”²²¹. Ezt a döntést a britek részben arra a várakozásukra alapozták, hogy az akciócsoport szolgálatot fog tenni a szövetségeseeknek is. Nevezetesen arra számítottak, hogy az ejtőernyősök rádión olyan információkat továbbítanak majd a brit főhadiszállásra, amelyek a náciellenes harcban felhasználhatók. A tervekbe a budapesti Mentőbizottságot 1944 elején avatták be, amikor a Jewish Agency felkérte dr. Schweiger Moshét, a zsidó földalatti hadsereg, a Hagana helyi vezetőjét, jelöljön ki az ejtőernyősök számára alkalmas helyet a magyarországi kapcsolatteremtésre. Schweiger egyik cionista bizalmi emberét nevezte meg, aki a partizánok ellenőrizte jugoszláv területekhez közel eső Újvidék városában lakott.

A három tisztt, akit a britek a magyarországi szervező és hírszerző munkára kiválasztottak és kiképeztek, a harmincas évek végén vándorolt ki Palesztinába, és önként jelentkezett a feladat végrehajtására. Egyikük a Budapestről kivándorolt Szenes Hanna (Anikó) volt, egy 23 éves nő, aki szenvedélyes cionizmussal kirítt az asszimilációra törekvő polgári családból, amelyből származott. Apja, az ismert író és színpadi szerző, Szenes Béla volt. A romantikus és érzékeny lelkű leány erősen vonzódott az irodalomhoz és a költészethez. Palesztinában a Caesarea melletti S’dot Yam kibuc tagja lett.²²² Két útitársának, a kolozsvári Goldstein Peretznek (Ferenc) és Nussbecher Joelnek (Emil)²²³ szintén szülei és más közeli rokonai éltek még Magyarországon.

Egyiptomi kiképzés után az olaszországi Bariba vitték, majd 1944. március 13-án Jugoszlávia partizánok ellenőrizte területe fölért dobták le őket. Kb. három hónapot töltöttek Tito partizánjai között, várva az engedélyt brit feletteseiktől, hogy magyar területre léphessenek. Szenes, Reuben Dafni társaságában²²⁴ június 9-én lépte át a magyar határt. Azon nyomban letartóztatták, állítólag azért, mert az egyik hivatásos embercsempész, aki segítette a határátkelésben, elárulta őt. Nussbecher és Goldstein pár nappal később követte Szenest. Ők eljutottak Budapestre, ahol azonban nyomukba szegődött a politikai rendőrség. Első számú budapesti összekötőjük, Schweiger Moshe ekkor már régen a Gestapo ke-